

Od bele kače.

3. Pripovedujejo si ljudje še drugače, enako povesti, ki jo je gosp. Ceznar v Glasniku priobčil. Razlikuje se samo v tem, da tisti nernari **človek** ni šel za peč, ampak vlezal je na visoko in na noči debelo smreko, okrog smreke pa je na piščalko piškati in črne bukve brati. Prišli so vse kače in slednjič tudi bela. Dve uri daleč se je širala, in ko se je proz gozdu vrla, so stare drevesa prokale. Ko jo zakliče tisti preganjavec kačji, začne moliti in vsa druga prositi, naj ranj molijo. Zagledavši ga kača v smreki, mahne z repom. Še odbije smreko pri štoru, kakor bi jo bili odžagali, in s preganjavcom vrel v ognju pogine.

Opomniti moram, da ljudje pri nas na Gorenškem mislijo, da je bela kača mati vseh drugih kač; da ima demantno krono na glavi; da je ljudem dobra, ako je se žalijo; da ne je drugega, kakor samo krona liže. Spominjam se, da sem širil, da sta hodila dva lovca belo kačo streljati, ker bi bila rada demantno krono dobila. Bela kača deno namreč krono zraven se, ~~kar~~ kedar se na solncu greje. Kaj se je zgodilo z lovcom in kako sta opravila, tega se ne spominjam. Ali je morda znana tista pripovedka od "kačjeza Kamna"? Tudi sem jo pozabil, samo to vem, da je precej dolga. Padel je eden med kače v jamo, kjer je bila tudi bela. Nobena ma ni nič holla. Vidil je, da hodijo kače kamen v sredi jame lizat z jeziki. Še ga je lahko premagala, se tudi on približa kamnu, ga polizne in koj je bil sit. Edaj je opet bela kača spregovorila; kako in kaj se je poleg godilo, ne vem. Ako dobim nožo, ki jih še zna, jih bom po Glasniku priobčil.